

ali je ipak dobro, što smo uopće došli do takova osvjedočenja. Bogatiji smo za jedno iskustvo!

— Ako li smo se ipak prevarili u našem umovanju?

— Nismo, žalibože nismo, moj dragi Petre! Poslovica jedna kaže: »Tko te mazi više nego li treba, ili te je prevario, ili prevariti vreb«. Stara je to poslovica, koja ne vara! Sam si priznao, da je Barbarigo prema tebi prijazan!

— To stoji. Dapače napadno prijazan.

— Dobro. Sada, molim te, složi tu prijaznost s njegovim licem, s njegovim pogledom, s njegovim najsitnijim migom! Nije li sve u njemu odvratno? Ne odaje li sve u njemu opasna čovjeka? Oni blijedi iscijeđeni obrazi; one upale skoro ugasle oči; one plavkaste brazde po glavi; njegova crvenkasta brada i kosa; pa njegovo općenito postupanje s ljudima, ne odaje li sve to opaku dušu u nakaznom tijelu?

— Ne poričem, dragi ujače.

— Ja sam Marka Barbariga vidio samo par puta, ali od prvoga mi se časa usjekla u glavu i srce nekakva odvratnost prema njemu. Čudnovato, doista! Cigli jedanput sam bio kod njega u poslu našega samostana, pa dok sam ga ugledao, pojavila je njegova proizvela na me grozan dojam, i onaj čas mi je sjeknula glavom misao poput munje: to je stvor kadar svačesa! I koliko sam se trudio kasnije, da taj dojam izbrišem, bojeći se da bih mogao u svojoj duši biti prema njemu nepravedan, nije mi uspjelo. Dapače, nerazdruživo od onoga dojma, svakiput sam se sjetio tebe, i u duši sam svojoj požalio, što moraš pod njim da služiš. Ne misli da govorim pod dojmom sutrašnjega događaja; ne, nipošto! Ja ti samo ispovijedam svoje utiske o tom čovjeku, jer će sutra biti svemu kraj, i ne dao Bog da on bude zatornikom našim i našega doma!

I starac udari palicom o pod. Petar je zobao svaku njegovu riječ, i čim mu je vrijedni redovnik dalje dokazivao, on je sveđ to više rastvarao oči, koje je najzad čvrsto upiljio u starčevo lice, te poslije kratke stanke prihvati:

— Meni, ujače, sve to više puca pred očima opravdanost vašega suda. Barbarigo bi doista mogao imati po srijedi svoje prste. Ali kako i zašto? Ne mogu da nađem odgovora.

— Po srijedi je paklena nekakva spletko, i gore nego paklena! To stoji, sinko.

— Ali ja se Barbarigu nikad i ničim nisam zamjerio. Do ovoga časa ja sam držao, da on svojom prijaznošću hoće u u neku ruku da nagradi moju doista besprikornu službu.

— Da mu nisi u bilo čemu na putu?